

virksomhed medfører. Forholdet er jo navnlig saaledes, at man vel teoretisk kan tale om den dobbelte Beskatning, men det maa vel erindres, at i Praksis ville Aktionærene for en stor Del unddrage sig fra at betale Skat af Udbyttet af deres Aktier. Aktionærene kunne bo i Udlandet, og Aktierne kunne være fordelte paa smaa Beløb, der ere spredte omkring paa mange Hænder, saaledes, at de Folk, der eje dem, i øvrigt ikke ere skattepligtige, og endelig er det saa overordentlig let at skjule denne Indtægt. Det er altsaa ingenlunde sikkert, at den vil blive ramt af en Indtægtsstat. Det afgørende er imidlertid, at ved en Beskatning af Udbyttet opnaar Næringskommunen intet, og de Opholdskommuner, som saa noget for det enkelte Aktiefelskabs Vedkommende, ere Kommuner, som kunne ligge spredte over hele Landet, saa at man ikke er i Stand til at gennemføre en mellemkommunal Beskatning, selv om man ellers vilde det. Der er ikke andet for, naar man vil opfylde Kommunernes Krav over for Aktiefelskaberne, end at gaa til en Beskatning af Aktieudbyttet og saa tage Konsekvenserne af, at man kommer til en Dobbeltbeskatning. Men det har alligevel den Betydning, at man skal lægge Skatten paa Aktiefelskaberne lempelig, og i saa Henseende tror jeg, at vi have syndet ved at sætte Skatten til 3 pCt.; 2 pCt. er vistnok tilstrækkelig. Dog, dette henstiller jeg til Tingets Overvejelse. — I § 7 har man givet Regler for Beskatning af juridiske Personer, navnlig Stiftelser, Institutioner og Staten. Disse Regler ere i forskellige Retninger undergaaede Forandringer i Folketinget, og navnlig har man under de Indtægter, hvoraf der skulde svares Skat, inddraget Indtægter af Tiender og Arvesæstefgift. Jeg tror ikke, saaledes som det allerede fremgaar af de Udtalelser, jeg har fremst at, angaaende den mellemkommunale Beskatning, at der er tilstrækkelig Grund til dette. Der kan ikke, synes jeg, ansøres tydeliggørende Grunde for, at en Stiftelse, som ligger i Kommunen A, skal hve Skat til Kommunen B, fordi den oppebærer Tiende af Jord, der ligger i Kommunen B. Stiftelsen bidrager jo ikke i mindste Maade til Kommunen Bs Udgifter, og der mangler altsaa tilstrækkelig Forbindelse mellem Kommunerne. Det maa for Resten vel erindres — hvad jeg glemte at sige for — med Hensyn til den mellemkommunale Beskatning, at man ikke kan staffe Næringskommunen Indtægter uden at tage dem fra Opholdskommunen, saa at, naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt Næringskommunen har Krav paa at faa en Indtægt,

maa der samtidig blive Spørgsmaal om, hvorvidt det er vel begrundet at tage Indtægten fra Opholdskommunen. I dette Tilfælde stiller Spørgsmaalet sig altsaa saaledes, om Næringskommunen har Krav paa at faa Indtægter, og om Opholdskommunen er pligtig til at afgive dem, om der kan ansføres tilstrækkelige Grunde derfor. Det var i Regeringens Forslag foreslaaet, at disse Institutioner skulle svare 2 pCt. i Skat af den Indtægt, de havde af Næringskommunen. Dette er blevet forandret i Folketinget saaledes, at de skulle svare Skat med samme Procent, som efter en opstillet Beregning vilde være den vedkommende Kommunes personlige Skatteprocent. Denne Endring har den Fordel, at man derved kan komme til at beskattede Stiftelser lavere end efter Regeringens Forslag. Det kunde meget vel tænkes, at den Kommune, hvori Stiftelsen ligger, i Virkeligheden er saa vel situeret, at Procenten for dens Formue- og Lejlighedsbidrag kun er 1 Procent, og i saa Fald vil Regeringsforslaget være urimeligt. Det fordrer, som sagt, 2 pCt. af Stiftelserne, og for saa vidt er her en Forbedring. Men jeg tror alligevel, at Folketingets Forslag har den Mangel, at der ikke er sat et Maksimum for den Skat, der kan kræves af Institutionerne. De mellemkommunale Beskatningsregler blive endvidere gjorde anvendelige ogsaa paa Aktiefelskaberne, og der kommer den egentlige Vanstielighed ved Forslaget, nemlig den at finde, hvorledes et saadant stort Aktiefelskab virker, og hvor mange Kommuner der skulle have Del i den Skat, der saaledes vil være at fordele. Det er grumme vanstieligt at faa de Principper frem, der skulle følges i saa Henseende. Man har nok et Forbillede i den tyfste Skattelovgivning, men det er nu ikke fulgt her, og jeg tror egentlig, at Stillingen er den, at man maa vente paa at faa Erfaring for, hvorledes disse Regler virke. Man maa derfor foreløbig nøjes med at tage, hvad der, efter hvad der foreligger, synes at være det rigtigste og bedste, og saa vente, til Løven er kommen ud og har været i Virksomhed i nogle Aar. Man kan da foretage en Revision af disse Regler paa Grundlag af de i Marenes Løb indvundne Erfaringer.

Endelig har man i Lovens sidste Afsnit givet forskellige almindelige Regler, og derunder har man navnlig ogsaa søgt i § 16 at give Sogneraadene en mere fri Stilling med Hensyn til Bestemmelsen om, hvor meget af Udgiftsbeløbet der skal lignes paa Hariforret og hvor meget paa Formue og Lejlighed, idet man navnlig ogsaa har søgt